

Stukgoedfestival dag 1: afscheid van de angst

Met het Stukgoedfestival begint 't Kapelletje een nieuwe traditie. Elk half jaar twee avonden met verschillende korte stukken van bekende en nieuwe amateur theatermakers. Een mooie kans om je te laten verrassen. Vrijdagavond 18 november was de aftrap met vier hele verschillende producties. Maar hoe schrijf je daarover als het in 'Boys do too' van Neil Dolan gaat over wat gevolgen kunnen zijn van het jezelf en anderen voortdurend beoordelen?

Wie herkent het niet? Je wandelt door het park of langs de Maas en je komt sportende mensen tegen. In groepjes, met een fanatieke coach of in duo's, soms vang je een fragment op van een gesprek en je vraagt af wie zouden deze mensen zijn. Moes en Co lichtte met het zelfgeschreven 'Rekken, strekken en mojito's' een tipje van de sluier op. We ontmoeten Edith en Natasja als ze gaan sporten en steeds meer van hun wensen en verlangens gaan delen. Caroline Romeijn en Marian Mostert lieten met veel enthousiasme en plezier zien wat er gebeurt naast het bewegen. Beide dames bleken op zoek naar meer, naar een echte droomprins, naar een eigen kantoor met mooi bureau. Maar verlangens zijn er niet zonder risico's. Deze vriendinnen waarschuwden elkaar er soms behoorlijk venijnig voor. Tot het moment dat ze beseften dat sorry zeggen of wachten tot het geluk van een ander (een man) kwam niet de oplossing zouden brengen. De spontane uitbarsting van eigen kracht die volgde, overtuigde – ondanks de grote inzet – echter niet helemaal. De mojito moest troost en uitkomst bieden en hielp de vriendinnen hun vrees achter zich te laten. Het was een sportieve, soms herkenbare, warming up voor de rest van de avond.

Waren de vriendinnen nog aan het boksen, Neil Dolan danste daarna in 'Boys do too' het toneel op. Iedereen keek op, zou er een bewerking van een klassiek ballet volgen? Muziek, klassieke balletposes, een aanstekelijke danser; er gebeurde meteen iets onverwachts in het festival. Maar Dolan had meer in petto want 'Boys do too' bleek een spannende combinatie van dans en het verhaal van zijn eigen (zoek)tocht in dans, omgaan met je lichaam en eten en de psychische gevolgen daarvan. Hij nam je mee in zijn liefde voor dans, maar ook wat de danswereld kan doen met je zelfbeeld, hoe je nooit tevreden bent met je lichaam en alle manieren om gewicht te verliezen. Op het ene moment zette hij met slechts een stoel en een simpel gebaar de niet-begrijpende en veroordelende docent neer die hem niet serieus kon nemen toen hij zei een danser te willen worden. Het volgende moment hoor je grappige en tegelijkertijd tragische uitspraken over eten en afvallen. Want hoe grappig is het om naar de McDonalds te gaan om de burgers te ruiken, te proeven en dan weer uit te spugen. Maar hoe tragisch is het ook om blij te zijn met een voedselvergiftiging en de bijbehorende diarree en overgeven omdat je zo snel veel gewicht verliest. Klassieke en moderne dans, wise cracks, ambitie en introspectie wisselden elkaar af en maakte dat je Neil Dolan echt leerde kennen. Als een jongen die danst, als een jongen die zijn lichaam voortdurend beoordeelt en als een jongen die daarover praat. Door zichzelf zo te tonen, met kwetsbaarheid en trots, met zijn eigen lichaam, dat te aanvaarden zoals het is. met zijn eigen verhaal en zijn eigen dynamiek ontstond een uniek moment. Een voorstelling waarvan ik hoop dat die een vervolg krijgt.

Na de pauze ging het verder met 'Farewell to fear and technology' met Jasmine Lake, Dora Vrhoci en Can Ilgaz. Onder leiding van Fedde Spoel en Gerda Brinkman hadden zij een zogenoemde eendagsvlieg gemaakt. Een bijzondere vorm, niets lang repeteren. Om vrijdagochtend 10.00 uur stonden ze samen in een zaal en ruim 10 uur later was het resultaat te zien. Ping. Zo klonk het steeds. Ping. Wat is de verbinding tussen drie mensen op een toneelvloer vroeg je af en weer klonk het. Ping. Een hele speelse en effectieve vorm om onze digitale contacten uit te beelden. Ping. De voorstelling dwong je op een goede manier te schakelen en te puzzelen over wat je zag. Geen verhaaltje, maar sterke beelden. Een jas die op de vloer ligt, wordt een persoon die tevergeefs gereanimeerd wordt. De overledene krijgt toch weer gestalte. Maar kan hij of zijn geest (en even

dacht ik zelfs de invisibility cloak van Harry Potter te zien) de ander nog bereiken. Kan iemand aan zijn grenzen ontsnappen, er uit springen, kan iemand de donkerte, het verdriet, de angst loslaten. Alle drie de spelers gaven overtuigend vorm aan hun, soms mysterieuze, karakter en brachten hun eigen energie mee. Was er 's ochtends nog alleen een lege toneelvloer, 's avonds gebeurde het en keken we allemaal geïntrigeerd toe.

De slotact 'De mooiste man' van de Plankeniers bracht ons naar buiten, naar het straattheater of de poppenkast. Voluit gaven Wim van Cruchten, Wim van Balen en Reinier van Mourik gestalte aan 'il dottore', de man met kiespijn, de goedgelovige boer en zijn liefhebbende maar oh zo stevige vrouw. Gebaseerd op het Middeleeuwse toneelstuk 'De Buskenblaser' uit 1350, bleek dat na ruim 670 jaar de grappen en dynamiek nog steeds werken. Want wie herkent niet de veelbelovende, maar onbetrouwbare en met trucjes werkende dokter / oplichter, de goedgelovige man en zijn beter wetende vrouw. We komen ze nog steeds tegen of het nu gaat over degene die crypto's aanprijst, of als jezelf twijfelt over een fishing mail, of je denkt aan die kennis die het beter weet. Het zijn universele types. Het was uiterst amusant om ze zo weer larger than life op het toneel te zien, te horen en de klappen bijna te voelen. En zoals het hoort waren er nog twee toeschouwers nodig om te helpen. Een licht, luchtig en vermakelijk toetje als afsluiting van een geslaagde eerste avond van het Stukgoedfestival. Vier geheel verschillende voorstellingen, allemaal met overtuiging gebracht. En hoe verschillend ook drie keer ging het om het loslaten van de angst, de angst voor het oordeel van jezelf, voor het oordeel van de ander. Door je droom te volgen, door controle te nemen, maar vooral door te spelen en daarmee ons te verrassen. Ik ben benieuwd wat de volgende edities van het Stukgoedfestival gaan brengen.